

Nghe tôi nói vậy, chị Ngà hốt hoảng bước lui một bước:

- Thôi, thôi, chị không dám đâu! Chị sợ lắm!

Tôi nhún vai:

- Con sâu nhỏ xíu mà sợ gì!

Chị Ngà vẫn lắc đầu nguây nguây:

- Nhỏ xíu chị cũng sợ! Hễ sâu, gián với chuột là chị sợ!

Tôi cười hì hì:

- Chuột mà sợ! Thịt chuột ăn ngon gấp mấy lần thịt gà!

Chị Ngà rụt cổ:

- Eo ôi, ai lại ăn thịt chuột!

- Tại chị không biết đó thôi! – Tôi nheo mắt - Ở đây ai cũng ăn thịt chuột! Đến mùa hun chuột là cả làng túa ra đồng!

Đang nói, chợt phát hiện ra sự vắng mặt của dì Miên, tôi bật hỏi:

- Ủa, dì Miên đi đâu rồi?

- Dì Miên ra huyện mua đồ.

Tôi chớp mắt:

- Vậy từ sáng tới giờ chị ngồi học một mình hả?

- Thì một mình chứ sao!

Tôi buông thông:

- Học vậy buồn chết!

Chị Ngà mỉm cười:

- Chị chẳng thấy buồn chút nào!

- Không buồn thì thôi! Giọng tôi xui lơ.

Chị Ngà có vẻ ngạc nhiên trước bộ mặt ỉu xiu của tôi. Chị bắn khoăn hỏi:

- Bộ Trường tính nói gì với chị hả?

Tôi hít vào một hơi, ngập ngừng đáp:

- Tưởng chị buồn, em định rủ chị đi chơi.